

În căutarea slujbei

Cu rucsacul pe umăr, am coborît scările fluierînd. Asta era acum viața mea și încercam să mi-o fac suportabilă. Căutam să nu-mi doresc lucruri imposibile. Eram liber, sănătos, aveam ce pune în gură și un acoperiș deasupra capului. În rest, cum obișnuiam să-mi spun, *se va-griji Dumnezeu de oiaia jertfei Sale*. Nu era cazul să stau pe capul cuiva, mă puteam descurca prin forțele mele. O anunțasem pe Anca prin e-mail că sînt pe cale să-mi găsesc o slujbă, însă nu i-am dat alte detalii. Nici nu le aveam. Ligia îmi garantase că treaba se rezolvă, nepotul ei era om de nădejde. Pe Katy o asiguraseram la modul general că sînt bine mersi, să nu-și facă griji. Nu le pomenisem despre Levi și gealații lui. Ar fi fost complicat de oferit amănunte.

Ligia se învîrtea prin bucătărie, trăgînd ca de obicei cu coada ochiului la televizor. Am spus un apăsător *buon giorno* și mi-am așezat rucsacul pe canapea. Încercam să par cît mai relaxat. Mirosea bine, făcuse ouă prăjite cu bucăți de cîrnat picant, brinză, măsline și roșii feliate. Un mic dejun pe cîste. Ca pentru rămas bun, mi-am spus, în stilul meu circotaș. Ligia îmi reproșă imediat că mi-am adunat tot calabalîcul. Chiar dacă voi lucra la herghelie, aveam oricînd ușa deschisă aici, mă asigură. Femeia încerca să fie amabilă, însă bănuiam că răsufle ușurată. Se obișnuise cu singurătatea și orice altă prezență îi producea disconfort. O înțelegeam perfect. Exista în această casă spațiu peste măsură, dar e dificil să locuiești cu alții. Nu știu dacă auzea pașii mei prin camerele de sus, însă precis avea tot timpul conștiința că între pereții casei se mai află o ființă care respiră, are nevoi fiziologice etc. Un avertisment ocult îi menținea trează atenția. Tot timpul se afla la pîndă. Nu exista vreun pericol și nici nu lua în calcul așa ceva, însă ideea unei prezențe străine nu putea fi ignorată.

În timp ce beam cafeaua, Ligia formă un număr pe mobil. Rămase în așteptare, cu un zîmbet atîrnat în colțul gurii și ochii întredeschiși. Din cînd în cînd, trăgea absentă din țigară. Îngîndurată, renunță la apel după un timp și reformulă numărul. Nimic. Probabil stau cu toții cu nasul în fundul calului, spuse. N-au timp de telefoane. Formă alt număr.

– Pronto, Vio, zise Ligia. Mitruț nu răspunde, probabil îi prins de treburi. Sînteți acasă? (...) Ajungem acolo cam în jumătate de oră, adăugă puțin mai tîrziu. Am vorbit cu el, găsește ceva de făcut prin herghelia aia. (...) Bine, bine. Ciao! N-am dat de Mitruț, am vorbit cu Viorica, nevastă-sa, spuse, așezînd pe masă telefonul mobil. Putem merge.

– Numai să nu deranjez prea mult, m-am opus, brusc descurajat. Aveam senzația că mă pasează de la unul la altul. Mă descur eu ...

– N-o mai fă pe-a viteazu', mă apostrofă, zîmbind. Fața îi era congestionată. Aici ești în Italia, nu acasă. Pe cai!

Chiar mi se părea lipsită de sens toată tevatura. De ce mă zbăteam? Nu-mi făceam probleme că nu mai regulasem o femeie de luni de zile și mă trezeam noaptea cuprins de dorință, acum mă agitam să fac rost de crăpelniță. Pe bune, deseori mă gîndeam cu

drag la... păsărică. Chestia asta devenise de la o vreme o idee fixă. Fără nicio legătură cu iubirea pe care o purtam pe veșnicie pierdutei Alla-Dina. Nimeni și nimic nu ne putea despărți. Părea o nebunie cumplită, mă întrebam uneori dacă nu sînt reîncarnarea lui Edgar Allan Poe:

„Nici îngerii în cer, nici demonii sub mare nu vor putea vreodată să despartă sufletul meu de sufletul frumoasei Annabel Lee”. Nu. Era vorba de o chestiune strict fiziologică. Iar eu mă frămîntam cum să-mi umplu burdihanul, în loc să-mi fac planuri pentru a intra în grațiile unei femei! Și nu spun cîte pretenții am, că-mi plac numai alea tinere și drăguțe și cu păsărica umedă, să pătrundă ca uns ștremeleagul. Oricum, în caz că-mi pierdusem abilitatea de a suci mințile unei fete, n-aveam decît să consult un așa-zis manual de seducție. Aici găsești descrise pe larg procedurile care te duc în patul oricărei dame. Pas cu pas. Legat la ochi să fii și tot ajungi acolo. Poți lua manualul chiar la întîlnire și să-l tot răsfoiești ca să afli următorul pas pe care trebuie să-l faci pentru a determina femeia să-și dea jos chiloțelii. *Las mujeres* se dau în vînt după șmecheriile astea. Dacă te surprind cu așa subtilități, succesul îți este asigurat sută la sută. Puteți încerca oricînd rețeta.

Drumul spre herghelie l-am parcurs printr-o ceață persistentă. Cred că am făcut mai bine de 20 de km, însă n-am mai trecut prin Arezzo. Ligia parcă mașina pe o alee cu pietriș fin sau zgură, în fața unei construcții din lemn vopsite în verde. De o parte era un gard din scîndură, de cealaltă parte se aflau niște lătunoaie bătute pe stîlpi de lemn. Dincolo, prin negurile dimineții, se distingeau gazonul și pista de alergare. Părea pustiu, însă ceva mai încolo se aflau trei cai într-un dispozitiv de antrenament. Așa bănuiam. Ce mîncău caii și ce antrenamente făceau? Ce știam eu despre cai? Nimic. Nu puteam totuși s-o refuz pe Ligia. Nu ar fi fost politicos să-i întorc spatele. Exista și oferta lui Levi, dar din nou mă aflam în beznă. Era greu de spus ceva despre acest șmecher și despre *bunele* lui intenții. Mă asigurase că îmi oferă un job pe potrivă aptitudinilor mele (de care habar n-avea!), adăugînd că doar nu exploatează oamenii. N-are nimeni interes. Omul potrivit, la locul potrivit, cică. Asta e tot secretul pentru a obține maximum de randament. Bun. În definitiv de ce să nu aleg ce-i mai convenabil pentru mine? Puteam să încerc și o variantă, și alta, înainte să mă decid. Eram liber ca pasărea cerului. Niciodată nu beneficiasem de atîta libertate. Îmi puteam turna în cap cu găleata. Îmi venea să vomit de atîta libertate.

Am urcat niște scări ce scîrțiau jalnic, pînă am pătruns într-un spațiu îngust. Pe pereți se aflau țigări și oale, părea să fie o bucătărie. Într-o parte, lîngă un paravan din lemn, zîmbea doamna Viorica, tipa cu buze mari și ochii blînzi. Chiar aducea puțin cu Angelina Jolie. Ținea de mînă un ținc mucos de vreun an și ceva. Ne-a invitat în altă cameră, o sufragerie cu o masă și cîteva scaune, un recamier, vase cu flori și un șifonier. Am luat loc și Viorica ne-a servit cafea în cești mici, pătrătoase. Se scuză pentru deranjul din

casă, deși scuzele erau inutile. Locuința fusese improvizată din niște încăperi cu altă destinație și era greu de spus cum ar fi putut să arate altfel. Probabil că nu plăteau chirie, mulțumindu-se să aibă un acoperiș deasupra capului pentru ei și copil. Puteau astfel să trimită mai mulți bani în țară, unde își construiseră o casă încăpătoare și o mică, dar eficientă brutărie. Euroii *buongiorno-rilor* erau mană cerească pentru România. În rest, acolo nu se producea nimic. Industria era pe chituci, iar agricultura se zbatea în secete, grindini sau inundații. Peste calamitățile naturale, se adăugau lipsa de fonduri, incompetența și un dezinteres total din partea guvernanților. Miniștrii de resort nu aveau nicio treabă cu agricultura. Erau puși acolo să tragă țepe prin silvicultură, în administrarea Deltei Dunării, să scoată comisioane grase din importuri (mascate) de cereale și altele de acest fel.

În timp ce serveam cafeaua, și-a făcut apariția Mitruț. Sub mustața rară, gălbuie, fălcile îi erau lăsate ca pungile unui hirciog. Își șterse miinile de turul pantalonilor de salopetă, încercând să pară bine dispus. La sindrofia de alaltăieri seară se arătase jovial, însă acum pe fața sa rotundă se ghicea o umbră de îngândurare și nervozitate. Mi-am amintit cum perora că românii sînt hoți și leneși, niște creaturi de rangul doi, însă eram convins că face glume la un pahar. La urma urmei, pe spinările unor asemenea creaturi aduse din fundul Moldovei își clădise el situația. Părea un tip alunecos. O asigură pe Ligia că e bucuros de vizită, cred că sînt cîteva luni bune de cînd n-ai mai dat pe-aici, *zia*.

E tot numai zîmbet, însă nu mă poate duce. Doar să văd o figură că știu exact ce gîndește. E parșiv, nu glumă. Numai de vizite nu-mi arde acum, deslușeam pe prompterul feței lui. Eu nu-mi văd capul de treabă și aștia umblă după cai verzi pe pereți. Ei ce-i pasă, stă cît îi ziua de lungă cu curu' în sus și urmărește filme indiene, iar eu trag la jug ca un bou. Și mi l-a mai adus și pe asta pe cap, de parcă eu aș fi agenție de forță de muncă. Lu' moșu' i s-a sculat să umble aiurea și să mă frece pe mine la icre... Că-i el profesor de facultate, mare sculă pe basculă, păi cine l-o chemat aici? Ce să facă în herghelie? Să predea la cai? I-am ginit eu de multă vreme, aștia se ceartă și fac politică în țară în loc să pună osul la muncă, atunci de unde mai vor bani? Nu, nu-i niciun deranj, *zia*, să văd ce pot face, spuse. Știi cîte toane are prințesa, că-i criză și să reducem cheltuielile și chestii din astea. Dar pe mine nu mă refuză, numai că nu-i pot telefona acum din cauza calului beteag...

Îmi venea să pic de ris, cît de perfizi putem fi! Habar n-avea că știu exact ce-i umblă prin tîrtăcuță. Reușesc cu brio să citesc și gîndurile unui individ care vorbește o limbă necunoscută, cum să am probleme cu un românaș semianalfabet? Cu ani în urmă, prin 1990, m-am deplasat în Polonia cu un microbuz. Stăteam în față lîngă șofer și acesta a discutat ceva cu un individ rotofei în polonă. Nu știu decît cîteva cuvinte din această limbă și n-am înțeles nimic din discuția lor. Nici nu mă interesa. Eram într-o piață din Cracovia și nea Ghiță, șoferul, a tras microbuzul la umbră, și-a aprins o țigară și s-a pus pe așteptare. După un timp m-am sesizat, nu ne propusesem să facem oprire acolo: Ce așteptăm, nea Ghiță? Păi, am o afacere bună cu polacul de adineaori, apare într-un sfert de oră. Se ține de cuvînt, mă asigură. A, îl așteptăm pe pan Pandișpan ăla rotofei? Vă asigur, nea Ghiță, că dacă stăm încă două săptămîni, polacul matale nu mai dă pe-aici. Decît poate din întîmplare, nu pentru că-l așteptăm noi ca fraierii. Și după vreo două ore, s-a convins nea Ghiță că polacul i-a tras clapa.

Și abia plecă *zia* Ligia, că Mitruț uită pe loc toate promisiunile și începu să se vaite că prințesa e o scorpie, o femeie aprigă, înaltă, osoasă, cu nas acvilin, care nu stă pe gînduri înainte de a lua o hotărîre și nimic n-o face să se răzgîndească. Ce-i pasă ei, oalele se sparg întotdeauna în capul altora. (Am zîmbit, descrierea prințesei îmi amintea de bătrîna mea Katy.) Nu te joci cu toanele ei. Nu mișca un deget fără s-o consulte, dar acum nu putea să-i telefoneze pentru că de fiecare dată se interesează de calul ei favorit și ar însemna s-o mintă spunîndu-i că totul e în ordine. Iar dacă-i zicea că taman Ciclon s-a îmbolnăvit și că e puțin probabil să mai participe la concursuri, păi își dădea foc la valiză și trebuia să-și ia tîlpășița în doi timpi și trei mișcări. Să vadă ce rezolvă veterinarii, în niciun caz nu vrea s-o alarmeze fără motiv. Și armăsarul o făcea pe-a nebunul cu mofturile lui, de parcă ar fi știut că-i favoritul stăpînei sale. Uite cum o copită inflamată reușise să provoace o agitație cumplită și să întoarcă toată herghelia cu fundu-n sus.

Părea incurcat. Nu voia s-o refuze pe Ligia, însă nici nu știa la ce treburi să mă pună. Pe moment, nu se puneau problema angajării, îmi spuse răsplat. Să vedem cum merg treburile și discutăm. Se va-ngriji Domnul de toate, garantă sigur pe el, de parcă ar fi promis fapta fratelui său mai mic. Sigur, cum nu. Dacă Divinitatea ar avea grijă de angajarea în muncă a tuturor neisprăviților din lume, cine s-ar ocupa de crugurile cerului și de odgoanele care mențin lumea în echilibru? Dar puteam ști eu ce trecere avea Mitruț în fața Domnului? Auzisem că-i *pocăit*, însă vocabula are multe sensuri improprii în mentalul colectiv, așa că habar n-aveam ce hram poartă. Și cine garantează că divinitatea la care se închină el este cea adevărată? Cred că toți sîntem în eroare sau toți avem dreptate. Se spune pe drept cuvînt că ne rugăm cu toții aceluiași Creator, pentru că Unul este deasupra tuturor, indiferent cum îl numim.

Nu știu dacă de la Domnul i-a venit ideea, însă într-un moment de inspirație Mitruț a găsit soluția. Dintr-o magazie de scînduri în care se aflau depozitate greble, furci, găleți, colaci de funie etc. a scos o cutie cu vopsea verde și o pensulă. Clădirea în care locuia era verde, gardul din față la fel. Probabil intenționa să vopsească toată herghelia în verde. O fi fost membru al vreunui partid ecologist sau al verzilor de prefera atît de categoric această culoare. Îmi spuse că trebuie să vopsesc gardul din scînduri ce despărțea construcția cu birouri de restul hergheliei. Răsuflă ușurat că mă rezolvase și dispăru fără vorbă în direcția grajdurilor.

Am rămas de unul singur sub soarele mîngîietor de toamnă toscană. O zi călduță învăluia clădirile, padocurile și hipodromul cu pistele din zgură fină, sintetică pentru alergări și trap. Mă simțeam de parcă naufragiasem pe o insulă scufundată într-un miros persistent de bălegar de cal. Am început să vopsesc scînduri fără niciun chef. Încercam să descopăr o rațiune mișcărilor și efortului meu. Nimic. De ce i-ar fi plăcut cuiva să vadă un gard verde și nu unul natur? Aiurea. Caut nod în papură. N-am avut chemare pentru munca fizică, și pace! Slăbiciunea mea a fost cetitul cărților, vorba cronicarului. La fel de folos zăbavă ca și tăiatul frunzelor la cîini. Uite numai unde am ajuns eu tot citind. De rîsul curcilor. Nimeni nu dă doi bani pe ce am în cap, dacă nu sînt în stare să realizez ceva palpabil. Un obiect pe care să-l poți trînti în capul cuiva cînd ai chef. Exageram, desigur. Eram iritat de toate. Sau mă bătuse soarele în chelie și deliram.

Înmoi pensula în vopsea, o scutur puțin și încep s-o port peste scândura gălbuie de sus în jos. Tot repetind mișcarea, dintr-o dată îmi apare absurdă. Înmoi, scutur ușor, întind mizga verde. Înmoi, scutur... Ce naiba caut eu aici? Întind vopsea pe un gard din Toscana, poți să-ți imaginezi ceva mai ilotic? M-am refugiat la aproape 2000 de kilometri ca un laș, într-o precipitare pe care nu reușesc să mi-o explic. Nu știu dacă n-am fost victima unui complot bine orchestrat de putere. În definitiv, nu cred că mi se putea întâmpla ceva grav. Opozanții adevărați au rămas în țară și fac demonstrații, se bat cu forțele de ordine și cer demisia hoților. Sînt băgați în dube, ciomăgiți bine, însă în ziua următoare apar din nou printre demonstranți. Bandațați, peticiți, însă la fel de incisiv și intoleranți. Dacă stai și te gîndești, acțiunea lor e stupidă, atîta vreme cît alte găști stau lacome la pîndă să ia locul puterii. Unii demonstranți au avantaje și promisiuni, alții sînt folosiți de șmecheri din umbră, cum se întîmplă întotdeauna. Dar poate că măcar cîțiva realizează că ei înseamnă adevărata putere. Și cer insistent schimbarea, chiar dacă imediat ar fi nevoiți să înceapă iar protestele.

Îmi place să cred despre mine că mă aflu într-o perpetuă opoziție. Dacă tot nu practic nicio profesie pe moment, pot spune că ocupația mea e opoziția. De la distanță. Fără riscuri, fără echimoze, dube sau cătușe. O practic într-o veselie, de amorul artei, într-un autoexil de lux. În timp ce bătrîna Katy a rămas să se înfrunte de una singură cu hienele din jurul Colonelesei. Bine că mi-am pus pielea de măgar la adăpost, altceva nu contează. Deși nu văd cine ar îndrăzni să ridice mîna asupra unei femei de vîrstă matusalemică. Recitesc ultima frază și îmi dau seama că m-am exprimat confuz. Vreau să spun că acela și-ar asuma riscul unor consecințe imprevizibile. Bunăoară, un glonte în fund ar fi o pedeapsă pe care o pot numi blindă. Katy șterge podelele cu alde Furtun și celelalte jigodii ce ling funduri prezidențiale. Eu nu mă simt de calibrul ei. Un tip cu sînge în instalație ar lăsa baltă pensula și vopseaua și s-ar întoarce de urgență în țară.

Începuse să mi se facă sete după stacanele cu vin din seara precedentă. Ligia nu era mare băutor, însă îi plăcea să tăifăsuiască în fața unui pahar cu vin și profita din plin de prezența mea. Se învățase cu singurătatea așa cum se obișnuiește omul cu un membru lipsă. Nu suferea de izolare, însă simțea golul și nu rata ocazia să profite de compania cuiva. Nu știam unde pot găsi apă prin apropiere, n-aveam chef să-l întîlnesc pe Mitruț. În timp ce studiam terenul, am dat cu ochii de un individ împingînd o roabă. Venea pe alee subțiat în lumina gălbuie a soarelui și ridea în hohote. L-am recunoscut pe Daniel, studentul la drept, îmbrăcat cu pantaloni largi de salopetă, într-un tricou în dungii și o șapcă roșie cu viziera la spate. În roabă, în poziție fetală, se afla nevastă-sa. Mi-am amintit de zicala cu pisica plecată de-acasă. Pișcherii se distrau. Puteau să-și facă de cap profitînd că șeful stătea lipit de coada armăsarului bolnav. Dacă îi surprindea Mitruț, cît era acela de întors pe dos, nu le-ar fi fost prea moale. Pericolul le sporea probabil sentimentul de plăcere.

– *Ciao!*, mă salută Daniel, cotinînd să se hlizească. *Si fa*, ați intrat în piine?

Rîsul e molipsitor, începusem să-mi arăt și eu dinții. Nu știu ce mă apucase cu veselia aia. Da, amice, sînt la datorie, am încuviințat. Tipa purta blugi și o bluză cu buline albastre. Era dotată cu

un tîrn, pe care-l ținea în față ca soldatul arma la piept. Mi-am dat seama că aveau de strîns frunzele de pe alee. Prin plopii dezgoliți de pe margine foșneau ici-colo numai cîțiva bănuți galbeni. Însă ei se zbenguiau fără griji, sfidînd sarcinile ferme trasate de Mitruț. Nu eram totuși omul nimerit să le țină evidența normelor, nici eu nu mă dovedisem prea zelos. I-am întrebat de apă. Tînăra femeie s-a ridicat din roabă. E o chiuvetă la parter, spuse, arătînd vag spre clădirea ascunsă de un șir des de chiparoși. Sau să-i cer lu' tanti Vio, îmi sugeră ca alternativă. Mi-au urat o zi bună și au pornit, în ritmul infundat al roții cu pneu, spre capătul aleii. Chiar dacă nu le ardea de muncă, lăsau impresia de siguranță, nu umblau pe bijbiute ca mine. Erau de la țară, știau exact unde începe un animal și unde are celălalt capăt.

Setea mă împingea de la spate. Am tăiat-o pe gazon direct spre casă și m-am strecurat printre chiparoși. Ușa de la parter era deschisă, n-a fost nevoie să sun. Am intrat și, pe cînd mă învîrteam prin atelierul acela cu menghine, strung, bobine de cablu, bormașină etc., în căutarea unei surse de apă, am auzit glasuri din susul scării. Părea că se ceartă careva și regretam că nu-mi anunțasem prezența. Am tușit apăsător, însă bărbatul a continuat să peroreze. Se referea la o rudă care tot la cîteva luni îi aduce un românaș neisprăvit pe cap. Aștia învață cîte douăzeci de clase, însă nu-s buni de nimic. Dacă n-au pus mîna pe o greblă în viața lor și habar n-au cum se rînește un grajd, ce treburi să facă într-o herghelie? Pentru ce să le dea de mîncare, el este armata salvării sau instituție de binefacere? Lui cine îi dă ceva de pomană? Și-a dat el seama, nu-i prost cum crede nu știu cine, că *zia* are legături cu o gașcă din România, dar care-i problema lui? El nu face politică, are atîta răspundere pe cap. Susține în alegeri pe cine vrea mușchii lui, dar n-are timp de altele. Domnii aștia tot zbiară prin București, în Piața Universității s-adună ei, că jos guvernul, jos toți, dar nu pun mîna pe un capăt de treabă. Ei fac politică, nu le arde de muncă. Și vor salarii mari, ca-n Occident! Și la urma urmei ce-i iese lui la afacerea asta, nu?

Am rămas locului, temîndu-mă să nu-mi trădez prezența. Părea jenant să fiu surprins ascultînd rechizitoriul care mă viza direct. Dacă nu eram descoperit, îmi păstram posibilitatea de a mă preface inocent și, cu prima ocazie, poate chiar azi, să mă retrag onorabil din afacere. Găseam motive, mă pricepeam măcar la asta. Numai că dintr-odată mi-a apărut o nouă față a lucrurilor. Din nou cu prefăcutul și falsurile?! Mi-am dat seama că începeam iar cu bunul simț și toate prostiile și minciunile în care ne trăim viața de la un capăt la altul. De ce să mă simt eu cuprins de jenă, și nu el?! De ce l-aș proteja eu, cînd el e un jeg și mă tratează ca pe un cerșetor? Pînă cînd aveam de gînd să mă înjosesc? Bruscuț înfuriat, m-am întors pe călcîie. Puțin îmi păsa dacă m-ar fi văzut Mitruț. Era o pușlama de primă clasă. De ani și ani aducea moldovenii la lucru și lua și pielea de pe ei. Și tot el îi dădea înainte că românii sînt leneși cît încap și bețivani. La chefuri părea băiat simpatic, însă în rest era habotnic și zgîrcit de nu s-a pomenit.

Am luat-o apăsător spre poartă, avînd senzația că sînt urmărit de la fereastră. Cu atît mai bine. Să afle că-i știu opinia și că mă doare drept în cot. Nu vreau să stau pe capul cuiva și nici nu umblu cu miloaga. Sînt pe cont propriu prin viața asta și pot să mă descurc. Nu am ce reproșa nimic nimănui. Și apoi, sînt oameni providențiali ale căror destine se intersectează cu al nostru.

Ca Levi, bunăoară. Convenisem să ne întâlnim marți dimineața în Arezzo. Nu luasem în calcul un final atât de rapid în afacerea cu Mitruț, stabilisem întâlnirea pentru orice eventualitate. Îmi făcusem socoteala că dacă e OK la herghelie, n-aveam decât să renunț la întâlnirea secretă. Mai ales că Flu-Flu făcea în toate felurile (era să folosesc o expresie inadecvată, Doamne iartă-mă!) când mă aflu pe lângă Levi și însoșitorii lui. Nu agreea compania acelora, și pace! Mă rog, nu mă obligasem la nimic. Dacă nu-mi plăcea oferta lui Levi, puteam să-l salut din mers. Pa și pusi!

În apropierea șoselei, brusc mi-am amintit că rucsacul rămăsese în sufragerie. Îl lăsasem lângă piciorul scaunului când am băut cafeaua. Sfinte Sisoe, bagajul acela era toată averea mea. Unde îmi stătea capul? Ceva nu era în ordine cu mine. Eram nevoit să dau iar ochii cu secătura de Mitruț. Aș fi preferat să ling sare, cum se spune la români. Însă nu aveam încotro. Am făcut stînga-mprejur, pregătindu-mă să fac față unei situații penibile. Eu sînt agreabil, bun de pus la rană. Dar când țin cu tot dinadinsul să fiu scîrbă, pîi n-am rival. În doi timpi și trei mișcări mi-am pus, fără mare efort, masca aroganței și impertinenței. Nimic nu-mi reușește mai bine decât să dau de înțeles că puțin îmi păsa de părerea cuiva despre mine. Eram un actor înnăscut pentru piesa asta. Rolul îmi venea ca turnat. Îl jucam la fix. Descoperisem o adevărată voluptate să fiu detestat, vorbit de rău pe la spate... Face parte probabil din tentația autodistrugerii care nu-mi este străină.

Cînd am pus piciorul pe prima treaptă, i-am simțit privirea. Stătea în capul scării zgîndu-se cu ochii bovini măriți de spaimă. Se temea pentru copil? Știam că figura mea exprima numai..., ha, ha, ha! M-am oprit, prelungind intenționat starea de incertitudine. Ne măsuram din priviri, fără o vorbă. Nici urmă de Mitruț, alergase probabil să țină de coadă calul. În sfîrșit, existau condiții să săvîrșesc o faptă abominabilă. O ispravă pentru care să mă urască multă lume. Și să mă invidieze toți răufăcătorii. Mă uitam la buzele ei mari amintind de Angelina Jolie și începură să mă cutreiere imagini voluptoase. Erau luni și luni de cînd nu mai avusesem o femeie. Și femeia *știa* că această clipă fusese înscrisă dintotdeauna în destinul său. Părea să se fi resemnat. Numai Flu-Flu se zbătea într-un roi violent de stele, încercînd cu disperare o manevră. Parcă ar fi cerut ajutor din ceruri.

Și atunci s-au auzit pași pe treptele de beton din fața clădirii. Pașii tîrșiți ne-au smuls din jocul de-a victima și călăul. I-am spus cucoanei că rucsacul meu rămăsese sus, lângă scaun. Femeia dispăru fără o vorbă după șiragurile cu mărgelile din plastic care împiedicau insectele să pătrundă în camerele de sus. Atunci intră pe ușa din față un individ cu fața smochinită, numai zîmbet. Era îmbrăcat într-un costum din doc alb și purta o pălărie rotundă. Nu-i puteai da o vîrstă decât cu mare aproximație, totuși trecuse bine de 50 de ani. Spuse ceva repezit în italiană, însă n-am înțeles un cuvînt. Probabil salutase și am răspuns înclinînd ușor capul. Ca între oameni civilizați. Omulețul s-a repezit pe scări. Făcea mișcări sacadate, pîrînd o uriașă păpușă mecanică. Exact cînd a ajuns sus, Viorica a ieșit de dincolo de șirurile de mărgelile. Acela a început să se agite vorbindu-i într-o italiană pe care n-ar fi înțeles-o nici Berlusconi, magnificul. Ea înaintă pînă în capătul scării și îmi întinse rucsacul. Părea să mă compătimescă pentru că ratasem șansa de a deveni celebru. Mulțam fain, am dat-o pe ardelenește, amintindu-mi în ultima clipă că sînt din Beiuș. Viorica nu

răspunse, era asaltată iar de tirada omulețului. Mi-am aruncat rucsacul pe umărul drept și am pornit spre ușa de la intrare. Atunci m-a strigat femeia. Dacă voiam să ajung în Arezzo, puteam merge cu mașina domnului doctor. Am înțeles că era medicul veterinar din herghelie. Se grăbea să aducă un medicament pentru copita armăsarului, o alifie comandată de la Roma. Sigur că da, părea nemaipomenit.

Omulețul a turuit tot drumul. Se întrerupea din cînd în cînd și izbucnea într-un rîs nervos. N-am înțeles o iotă, însă am rămas buni prieteni. Inițial, mă deruta vorbăria lui fără noimă. Mi-am spus că are probleme serioase la tîrtăcuță și nu erau motive de iritare. Am început să-i povestesc și eu în românește tot felul de năzdrăvănii, iar acela se strica de rîs, repetînd *si, si, si!* I-am spus că sînt prieten la cataramă cu Dante care, sărmanul, exact ca și mine, a cunoscut exilul la maturitate. Omul m-a privit cîteva clipe cu gura căscată. Alighieri?, a întreat. *Si, si,* am încuviințat, iar tipul mi-a trimis un pumn în umăr și a izbucnit în rîs. A fost momentul în care puțin a lipsit ca să intrăm direct în botul unui autoturism ce venea din sens invers. Conducea cu viteza luminii și făcea depășiri de nebun sadea. Speram să ne oprească un echipaj de poliție, care să-l bage la pușcărie pentru restul zilelor. Sau să-l împuște pe loc. Era un pericol public pe șosea. Nu vedea bine și stătea aplecat în parbriz ca să sesizeze ce se petrece pe-afară. Nici nu prea auzea. Probabil, în contrapondere, căpătase dependență de pălăvrăgeală.

Cînd am intrat în oraș, a redus vizibil viteza. Se pare că nu era totuși complet țicnit. Ce-i venise, tocmai cînd începuse să-mi placă și mie? Nu aveam timp de dispute și i-am cerut să mă lase la un hotel ieftin. Mi s-a părut că nu a înțeles și am început să zbir *hotel, hotel ieftin, hotel, capsomane! Si, si,* încuviință speriat, *capisco, signore!* Și puțin mai tîrziu opri mașina într-un zgomot brusc de frîne în fața unui hotel aflat la vreo două sute de metri de gară. Ne-am strîns mîinile ca doi buni prieteni și am coborît. M-am uitat să văd ce marcă de mașină avea turbatul. Prostii. Era un Alfa Romeo Spider, nimic deosebit. Dar cîte n-avea de tras cu zăpăcitul ăla. După ce mi-am luat rucsacul, mi-a strîns iar mîna. *Grazie, smintitule, i-am mulțumit, pe cînd pornea într-o vijelie spre nu știu ce spital sau laborator veterinar. Addio!*

Hotelul Cecco mi s-a părut nașpa în primul moment. Avea însă un avantaj prețios pentru mine: era ieftin. Și, la fel de important, aveam Internet wireless în cameră. Era de două stele, însă oferea condiții acceptabile, TV și baie în cameră. Iar dimineața, puteam servi micul dejun. Am făcut la iuțeală un duș și am intrat numaidecît pe Internet. Mă grăbeam să aflu noutăți din țară. Și, mai ales, de cîteva zile nu știam nimic despre Katy. Ce se întimpla acolo? Mi se părea că mă aflu pe o insulă pustie și trimit mesaje în sticle. Vor ajunge vreodată la destinație? Oare cînd voi primi răspuns? Deocamdată, pînă mîine cel puțin, eram priponit aici. Mi-am amintit de Ligia. Am sunat-o și i-am transmis scurt că am găsit de lucru. Un job bun. Aflase despre plecarea de la hipodrom. Am asigurat-o că voi trece pe la ea să-i relatez pe larg ce și cum. N-aveam timp de palavre și explicații.

(Fragment din romanul *Legiunea română*, în lucru)